

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer seksten

Jeff Pippenger

2025-12-22

Nummer seksten

Jeg ber om unnskyldning for så mange ord før jeg tar opp hovedtemaet. Jeg ønsker å få på plass visse profetiske linjer, som er viktige ledd i den logikken jeg har til hensikt å benytte når vi går direkte til Joels bok. Jeg har tidligere nevnt at det hebraiske ordet som er oversatt med «avskåret» i Joels bok, har sine røtter i den offermessige måten å stadfeste en pakt på i Abrahams dager.

Våkn opp, dere drukkenbolter, og gråt; og klag, alle dere vindrikkere, på grunn av den nye vinen; for den er avskåret fra deres munn. Joel 1:5.

Det hebraiske ordet «cut off» er H3772, og det er en primitiv rot som betyr «å skjære (av, ned eller i stykker); i overført betydning å ødelegge eller fortære; spesifikt å inngå pakt (det vil si å slutte en allianse eller en avtale, opprinnelig ved å skjære i kjøtt og gå mellom stykkene).»

Jeg er klar over at Strongs definisjon av «avskåret» betegner det som en «primitiv rot», i grammatisk forstand. Når det er sagt, viser den avskjæring som er knyttet til pakten og Abraham, at paktens lys er forbundet med ordet, og dette lyset blir fremstilt ved dets opprinnelige historiske rot. «Avskåret» i pakthistorisk forstand er et profetisk symbol, grunnlagt på dets opprinnelige røtter, og det er også grammatisk identifisert som en primitiv rot.

Uttalelsen i vers fem fastslår ikke bare at de ikke har budskapet om senregnet, slik det er framstilt ved «den nye vinen», men også at de «der og da» blir forkastet som Guds paktsfolk, et paktsfolk som fører sine «opprinnelige røtter» tilbake til Abraham.

Slekten som døde i ørkenen gjennom førti år, førte sine opprinnelige røtter tilbake til Abraham, som betyr far til mange folkeslag. Slekten som gikk inn i det lovede land med Josva, førte sine opprinnelige røtter tilbake til Abraham. Jødene som korsfestet Kristus, førte sine opprinnelige røtter tilbake til Abraham. Protestantene som kom ut av den mørke middelalder, og som deretter ble prøvet og forbigått som Guds utvalgte paktsfolk i 1844, førte sine opprinnelige røtter tilbake til Abraham. Den millerittiske filadelfiske bevegelsen som gikk inn i Det Aller Helligste den 22. oktober 1844, førte sine opprinnelige røtter tilbake til Abraham. Den millerittiske laodikeiske bevegelsen som gjenoppbygde Jeriko i 1863, førte sine opprinnelige røtter tilbake til Abraham. Den laodikeiske syvendedags adventistkirke som blir utspydd av Herrens munn ved den snart kommende søndagsloven, førte sine opprinnelige røtter tilbake til Abraham. Alle disse slektene har oppfylt, eller vil oppfylle, lignelsen om vingården.

De drukne i Joel våkner og oppdager at de er blitt forkastet som Guds folk, og at de ikke har budskapet om sildigregnet. Det omvendte er da sant. De som Joel identifiserer som bærende «herlighetens kroner», trer så inn i pakt, blir beseglet og løftet opp som et offer. Den aller første

stadfestede pakt mellom Gud og et utvalgt folk begynte med den samme «skjæring» som er framstilt ved det endelige offeret av Guds folk, hvilket begynner ved søndagsloven. Skjæringen er adskillelsen mellom hvete og ugress. Ugresset blir forkastet og kastet i ilden, og hveten blir bundet sammen som pinsehøytidens førstegrødeoffer av hvete, som deretter blir løftet opp, «som i tidligere år».

Det er fire steder som vanligvis blir fremhevet som representasjoner av Abrahams pakt. I Første Mosebok 12 blir Abraham «kalt» og får løftet om å bli gjort til et stort folk. Dette er ikke en del av paktens, men det er kallet til et løfte. På det tidspunktet er hans navn Abram, for et av symbolene på et paktsforhold er et navneskifte. Abrams navn blir forandret i det tredje av paktens fire trinn.

For da Gud ga Abraham løftet, svor han ved seg selv, fordi han ikke hadde noen større å sverge ved, og sa: Sannelig, jeg vil rikt velsigne deg og mangfoldiggjøre deg. Og således oppnådde han løftet etter å ha ventet tålmodig. For mennesker sverger ved den som er større, og eden er for dem en stadfestelse som gjør ende på all motstrid. Derfor stadfestet Gud det med en ed, da han så meget tydeligere ville vise løftets arvinger hvor uforanderlig hans råd er, for at vi ved to uforanderlige ting, i hvilke det var umulig for Gud å lyve, skulle ha en sterk trøst, vi som har tatt vår tilflukt til å gripe det håp som ligger foran oss. Dette håpet har vi som et anker for sjelen, både sikkert og fast, og det når innenfor forhenget, dit forløperen er gått inn for oss, Jesus, som er blitt yppersteprest til evig tid etter Melkisedeks orden. Hebreerne 6:13–20.

Kallet var Guds løfte til Abram, og Han gav et annet vitne ved den «eden» som fulgte. Den «eden» som fulgte, var trefoldig. Etter kallet i form av et løfte, som var det første trinnet, er det andre, tredje og fjerde trinn den egentlige trefoldige paktens, ved Gud, med et utvalgt folk. I 1 Mosebok 15 «skjærer» (oppretter) Gud formelt paktens gjennom et dramatisk ritual der Gud alene går mellom de oppdelte dyrene og betingelsesløst lover landet til Abrahams etterkommere. Det lovede land ble framstilt som et land mellom to elver: Egypts elv og elven Eufrat. Det første trinnet i den trefoldige paktens omfatter en direkte henvisning til den profetiske symbolikken i to elver, og alt som er knyttet til dette symbolet. Når inspirasjonen peker på elvene Ulai og Hiddekel som hendelser som nå er i ferd med å bli oppfylt, var disse to elvene forbilledlig framstilt i Abrams profeti. Scenen er mellom Abrams to elver, som når de føres sammen med Daniels to elver, blir til fire elver, for Kristi røst er røsten av mange vann.

På den samme dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: «Din ætt har jeg gitt dette landet, fra Egypts elv til den store elven, elven Eufrat: kenittene og kenisittene og kadmonittene, og hetittene og perisittene og refaittene, og amorittene og kanaanittene og gergasittene og jebusittene.» 1 Mosebok 15:18–21.

Landet som ble lovet Abram, var hele verden, som i de siste dager fremstilles ved ti konger, mens det i paktens første dager ble oppført som ti stammer, ikke konger. De hundre og førtifire tusen vil stå i konflikt med hele verden. Verden vil da være innviklet i prøvelsesprosessen knyttet til håndhevelsen av søndagsdyrkelse ved en énverdensregjering under ledelse av den skarlagensrøde skjøgen i Åpenbaringen sytten, som hersker over jordens ti konger. Hos Abram er kirke- og statssymbolet i dyrets bilde framstilt ved Egypts elv, et symbol på statskunst, og Babylons elv, et symbol på kirkekunst.

Etter disse ting kom Herrens ord til Abram i et syn og sa,

Frykt ikke, Abram: Jeg er ditt skjold og din overmåte store lønn.

Og Abram sa: Herre Gud, hva vil du gi meg, siden jeg går barnløs bort, og forvalteren av mitt hus er denne Elieser fra Damaskus? Og Abram sa: Se, meg har du ikke gitt avkom; og se, en som er født i mitt hus, er min arving. Og se, Herrens ord kom til ham og sa,

Denne skal ikke være din arving; men han som skal utgå av ditt eget liv, skal være din arving. Og han førte ham ut og sa: Se nå opp mot himmelen og tell stjernene, dersom du er i stand til å telle dem. Og han sa til ham: Så skal din ætt være.

Og han trodde på Herren; og han regnet ham det til rettferdighet. Og han sa til ham,

Jeg er Herren, som førte deg ut fra Ur i Kaldea for å gi deg dette landet til odel og eie.

Og han sa: Herre Gud, hvordan skal jeg vite at jeg skal arve det? Og han sa til ham,

Hent meg en kvige på tre år, og en geit på tre år, og en vær på tre år, og en turteldue og en dueunge.

Og han tok alle disse til seg og delte dem midt igjennom og la hvert stykke ett overfor det andre; men fuglene delte han ikke. Og da rovfuglene fór ned på skrottene, drev Abram dem bort. Og da solen var i ferd med å gå ned, falt en dyp søvn over Abram; og se, en redsel av stort mørke falt over ham. Og han sa til Abram,

Vit for visst at din ætt skal være fremmed i et land som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal undertrykke dem i fire hundre år. Men også det folk som de skal tjene, vil jeg dømme; og deretter skal de dra ut med store rikdommer.

Og du skal fare til dine fedre i fred; du skal bli begravet i en god alderdom.

Men i det fjerde ledd skal de komme hit igjen; for amorittenes misgjerning har ennå ikke nådd sitt fulle mål.

Da solen gikk ned, og det ble mørkt, se, da viste det seg en rykende ovn og en brennende fakkel som fór fram mellom disse stykkene. 1 Mosebok 15:1–17.

Han som ville lede Moses og Israels barn som en ildstøtte om natten og en skystøtte om dagen, gikk mellom disse «oppskårne» stykkene som en rykende ovn og en brennende fakkel.

Og Herren gikk foran dem om dagen i en skystøtte for å lede dem på veien, og om natten i en ildstøtte for å gi dem lys, så de kunne dra fram både dag og natt. Han tok ikke skystøtten bort om dagen, heller ikke ildstøtten om natten, fra folkets åsyn. 2 Mosebok 13:21, 22.

Den brennende lampen og den rykende ovnen var et forbilde på skysøylen eller ildsøylen og representerer et profetisk element i det første trinnet av de tre trinnene som var involvert da Gud opprettet pakten med Abram. Kapitlet begynner med ordene: «Frykt ikke», for den første engels budskap er: Frykt Gud, og de som, lik Abram, frykter Gud, vil ikke behøve å frykte Gud. Det finnes to slags frykt, fordi det finnes to klasser av mennesker.

Videre i paktsavsnittet tror Abram Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet. De tre englene svarer parallelt til Den Hellige Ånds gjerning slik den fremstilles av Johannes, som lærer at Den Hellige Ånd overbeviser om tre ting: synd, rettferdighet og dom. Disse kjennetegnene samsvarer med de tre englene; derfor, etter at guds frykten er fremsatt i paktsavsnittet, blir så det andre trinnet, rettferdighet, identifisert, for deretter å bli etterfulgt av domsutsigelsen, som er Den Hellige Ånds tredje gjerning, og den tredje engelens budskap. Paktens første trinn var et forbilde på den første engelens budskap, som alltid er en fraktal av alle de tre budskapene. De tre trinnene i paktsprosessen representerer de tre englene i Åpenbaringen fjorten.

Etter at Abram er regnet som rettferdig, noe som markerer den andre engelen, bereder han et offer, for offeret blir beredt like før det tredje trinnet i dommen. Dette offeret representerer levittenes offer i Malaki 3, som løftes opp som et banner. Likesom de tre periodene på førti år i Moses' liv representerer de tre englebudskapene, har de første førti årene av Moses alle de tre trinnene i de tre englebudskapene.

Der hvor Moses' vitnesbyrd begynner, er med at hans foreldre fryktet Gud, (det første trinnet), etterfulgt av en visuell prøve. Det andre trinnet omfatter en visuell prøve, slik tilfellet var i Daniel kapittel én, da Daniel først frykter Gud og nekter å spise den babylonske kosten, og deretter blir prøvet på grunnlag av sitt fysiske utseende. Deretter kom for Daniel den tredje prøven tre år senere ved kong Nebukadnesar, et symbol på kongen i nord og søndagsloven, som er den tredje engelens budskap.

Moses' foreldre fryktet Gud, la ham i en ark i vannet, og Faraos datter ble ledet til å se situasjonen og avsa deretter dom til fordel for å redde barnet. Begynnelsen av Moses' liv var en illustrasjon av paktens som Gud inngikk med menneskeheten, og deretter inngikk Gud også gjennom Moses en pakt med en utvalgt nasjon, utvalgt fra menneskeheten. Noas pakt med menneskeheten representerer den store skare, og Moses' pakt med et utvalgt folk er de hundre og førtifire tusen. Offeret som Abram skulle bære fram for å stadfeste paktens, bar Noas pakts kjennemerke, likesom også Moses gjorde det da han oppfylte Abrams profeti århundrer senere.

Offeret bestod av fem forskjellige dyr: en tre år gammel kvige, en tre år gammel geit, en tre år gammel vær, en turteldue og en dueunge. Fuglene ble latt være hele, og kvigen, væren og geiten ble «delt» i to. Offeret er et forbilde på oppreisningen av et banner i de siste dager som en synlig prøve for menneskeheten. Det synlige tegnet for Faraos datter var barnet Moses i arken. Arken er symbolisert ved de åtte sjeler i arken. Tallet «åtte» er stadfestet som ett av de profetiske kjennetegnene på banneret til de hundre og førtifire tusen. Når du tar i betraktning de fem dyreofrene og deler tre i to, består offeret av åtte deler, slik det er forbildet ved Noah, og deretter bekreftet i Abrams offer.

Disse fem dyrene, når de deles slik Gud påbød, representerer tallet «åtte», og ved dette representerer de de sjeler ved verdens ende som ble forbilledliggjort ved de «åtte» sjelene på arken. Omskjærelsens tegn, som er det andre trinnet i Abrams trefoldige pakt, skulle utføres på den «åttende» dag etter fødselen, og denne rite ble erstattet av dåpen, som forbilledliggjør Kristi oppstandelse, hvilken fant sted på den «åttende» dag. Tallet «åtte» er et fastslått kjennetegn ved

både Noahs og Moses' pakter, og de forbilledliggjør de hundre og førtifire tusen som skal bli løftet opp som et banneroffer, og som er den «åttende» som er av de syv.

Disse fem dyrene representerer de fem kloke jomfruene, som er forbildet ved de «åtte» på arken, og skal gå over fra en gammel verden til en ny verden — uten å se døden.

Abrams offer var et rent offer, for alle dyrene i offeret var rene dyr, og sammen representerer de de viktigste dyrene som ble brukt til brennoffer. Den første engels budskap omfatter befalingen om å tilbe Skaperen, og de fremste offerdyrene i helligdomstjenesten som skulle bli innstiftet da Abrams profeti ble oppfylt på Moses' tid, fremsettes som tilbedelsens offergaver, samtidig som de også er et forbilde på den første engels kall til å tilbe Skaperen.

Vers atten uttrykker det eksplisitt: «På den dagen inngikk Herren en pakt med Abram.» Dette markerer det første av tre trinn som er forbilder på de tre englene i Åpenbaringen fjorten. Paktstrinnet i 1. Mosebok femten representerer den første engels budskap i Åpenbaringen fjorten, og dette etterfølges av en annen engel, som ble forbilledliggjort ved det andre trinnet i Abrams pakt, slik det finnes i 1. Mosebok sytten.

I trinn nummer to blir Abrams navn forandret til Abraham. Abram betyr «faren er opphøyet», og Abraham betyr «faren til mange nasjoner». I kallet til Abram ble løftet om å bli en stor nasjon gitt, men løftet ble ikke stadfestet før Abrams navn ble forandret. Da ble han den første far til et utvalgt paktsfolk. Det neste trinnet var et forbilde på den tredje engels budskap, idet Abraham blir prøvet ved å ofre Isak, noe som var et forbilde på korset, som var et forbilde på 22. oktober 1844, som er et forbilde på søndagsloven—som er den tredje engels budskap. Det tredje paktssteget ble oppfylt den tjuende oktober i 1844, og det blir framstilt i 1. Mosebok tjue-to.

I det andre trinnet, som er den andre engels budskap, hvor Abrams navn blir forandret, blir omskjærelsens rite innstiftet som «tegnet» på et paktsfolk og deres forhold til Gud. Det er i historien om den andre engels budskap at Guds folk blir beseglet. De blir løftet opp som et banner ved den tredje engels budskap, framstilt ved søndagsloven, men de blir beseglet i perioden like før søndagsloven, hvilket i millerittisk historie ville være like før døren ble lukket den 22. oktober 1844.

Det samme gjelder de tre forordningene om å dra ut av Babylon som innledet profetien om de 2300 år, og som endte ved den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844. Tempelet ble fullført i løpet av den andre forordningens historie, etter den første, men før den tredje. Grunnvollene ble lagt under den første forordningen, og tempelbygningen ble fullført i den andre forordningens historie. Den tredje forordningen i 457 f.Kr. innledet de 2300 år, mens selve forordningen ga jødene den nasjonale suvereniteten tilbake. Ved det tredje veimerket blir et rike opprettet, slik dette er framstilt ved gjenopprettelsen av nasjonal suverenitet ved den tredje forordningen og ved opphøyelsen av den seirende menighet som et banner ved søndagsloven.

Det tredje dekretet var et forbilde på den tredje engelens ankomst til bryllupet den 22. oktober 1844. Bruden gjør seg rede før bryllupet, ikke ved bryllupet. Beseglingen av de hundre og førtifire tusen fullbyrdes like før søndagsloven i den tidsperioden som profetisk er framstilt som dyrets

bildes prøve. Vi blir opplyst om at prøven med dyrets bilde er den prøve vi må bestå før nådetiden avsluttes.

«Herren har tydelig vist meg at dyrets bilde vil bli dannet før nådetiden avsluttes; for det skal være den store prøven for Guds folk, ved hvilken deres evige skjebne skal bli avgjort. Deres standpunkt er en slik forvirring av motsigelser at bare noen få vil bli bedratt.»

«I Åpenbaringen 13 blir dette emnet tydelig framstilt; [Åpenbaringen 13,11–17, sitert].»

«Dette er den prøven som Guds folk må gjennomgå før de blir beseglet. Alle som har bevist sin troskap mot Gud ved å holde hans lov og ved å nekte å godta en falsk sabbat, vil stille seg under Herren Guds Jehovas banner og vil motta den levende Guds segl. De som oppgir sannheten av himmelsk opprinnelse og godtar søndagssabbaten, vil motta dyrets merke.»
Manuscript Releases, bind 15, 15.

Døren ble lukket den 22. oktober 1844, som et forbilde på den lukkede dør ved søndagsloven. Søster White sier at prøven knyttet til dyrets bilde er den prøven vi må bestå «før» nådetiden lukkes, og hun sier også at prøven er det sted hvor vår evige skjebne blir avgjort. Før søndagsloven gjør bruden seg rede, og dette krever at hun har den rette bryllupskledning, en kledning som skal renses ved Paktens Budbærers lutrende ild. Seglet settes før bryllupet, og deretter finner bryllupet sted ved søndagsloven.

Søster White identifiserer at beseglingen er en grunnfestelse i sannheten både intellektuelt og åndelig. Hun fastslår videre at «når» Guds folk er beseglet, «da» vil rystelsen ved Guds dommer komme. Rystelsen er de dommer som begynner ved jordskjelvet i Åpenbaringen elleve, hvilket er søndagsloven i De forente stater.

Milleritt-tempelet ble fullført ved Midnattsropet, noe som viser at seglet settes før det tredje veimerket i dommen. I Abrahams pakt var det tredje trinnet i dommen Isak på Morija-fjellet, som ikke bare er et forbilde på Kristus på korset, men også på levittenes offer i Malaki 3.

Og han skal sitja som ein smeltar og reinsar av sølv; og han skal reinsa Levis søner og luta dei som gull og sølv, så dei kan bera fram for Herren ei offergåve i rettferd. Då skal Juda og Jerusalem's offergåve vera til behag for Herren, som i gamle dagar og som i fordums år.

Og jeg vil komme nær til dere for å holde dom; og jeg vil være et snarvitne mot trollmennene og mot horkarene og mot dem som sverger falskt, og mot dem som holder leiekarens lønn tilbake, som undertrykker enken og den færløse, og som avviser den fremmede fra hans rett, og ikke frykter meg, sier Herren, hærskares Gud. Malaki 3:3–5.

Etter renselsesprosessen skal offeret «da» være som i gamle dager, og offeret blir beredt under den avsluttende domshandlingen, for det er da at levittene, som er blitt rensed og beredt som et offer, blir stilt i kontrast til de dårlige jomfruene som Kristus skal være et «snart vitne mot». Det «snare vitnet» er det «trofaste vitne til menigheten i Laodikea», som kaster Sjebna som en ball ut på en vid mark, og som med kraftig spyende oppkast spyr laodikeerne ut av sin munn. Atskillelsen mellom hveten og ugresset vil være hurtig, for de siste bevegelser er raske. Denne snare budbæreren er Han som plutselig kommer til sitt tempel i Malaki tre.

Oppløftelsen av offeret hos Malaki «som i gamle dager» er oppløftelsen av banneret for de hundre og førtifire tusen; det var oppløftelsen av de to pinse-vifteloffersbrødene; det var oppløftelsen av slangen på stangen i ørkenen; det var oppløftelsen av Kristus på korset, og det var oppløftelsen av Sjadraak, Mesjak og Abed-Nego i den brennende ovnen sammen med Kristus, mens hele verden undret seg og var forferdet; det var offentliggjørelsen av 1843-kartet, og det tilsiktede formål med 1850-kartet.

Det var i det andre trinnet av Abrahams pakt at omskjærelsens rite ble innstiftet og påbudt, og slik ble den paktens tegn. Abraham, i motsetning til Moses, omskar straks Isak, slik at Isak, da han løftet ham opp som et offer i det tredje trinnet, ville representere tegnet. Dette tegnet skulle senere bli erstattet av dåpen, som sammen gir to vitner om korsets tegn.

«Hva er den levende Guds segl, som settes i pannene på Hans folk? Det er et merke som engler, men ikke menneskelige øyne, kan lese; for den ødeleggende engel må se dette gjenløsningens merke. Det forstandige sinn har sett tegnet på korset på Golgata i Herrens adopterte sønner og døtre. Synden ved overtredelsen av Guds lov er tatt bort. De har på seg bryllupskledningen og er lydige og trofaste mot alle Guds bud.» Manuscript Release, number 21, 51.

I den første fasen av pakten i 1. Mosebok femten blir en tidsprofeti om 400 år i trelldom angitt, og Paulus identifiserer den samme perioden som 430 år. Paulus' beregning begynner med kallet i 2. Mosebok tolv, for han innbefatter Abrams tid som fremmed. Når de fire hundre årene betraktes nøye i forhold til tretti år, er de ett symbol fremsatt av Paulus, og fire hundre år fremsatt av Abram er et annet symbol. Så hva representerer perioden på fire hundre år, og hva representerer perioden på fire hundre og tretti år, og hva representerer de tretti år?

De lærde har treffende påvist at de fire hundre og tretti år kan deles i to perioder på to hundre og femten år, den første perioden fri for trelldom og slaveri, den andre preget av slaveri.

Abraham kom inn i Kanaan i en alder av 75 år, og Isak ble født da Abraham var 100 år gammel (25 år senere). Jakob ble født da Isak var 60 år gammel, og Jakob kom inn i Egypt da han var 130 år gammel. Dette utgjør 215 år i Kanaan og 215 år i Egypt, til sammen 430 år. For en profetistudent gir dette to vitnesbyrd, fra to paktsymboler, for Paulus, slik det også var med Abram som fikk sitt navn forandret. Paulus angir 430 og Abram 400. Den linje på linje-oppfyllelsen av to beslektede tidsprofetier er knyttet til den første paktsperioden som ledet frem til opprettelsen av Guds utvalgte folk.

Da Kristus trådte inn i historien for å stadfeste pakten med de mange i én uke, representerte den uken to sammenvevde tidsprofetier. Paulus' profeti om fire hundre og tretti år kan deles i to like deler, slik også med Kristi uke. 215 år i Kanaan, etterfulgt av de 215 år i Egypt, som er et forbilde på Kristi vitnesbyrd i egen person i 1260 dager, etterfulgt av 1260 dager av Kristi vitnesbyrd i hans disipler. De 2520 dagene Kristus stadfestet pakten, representerer også de syv tider som er «hans pakts strid».

Fra 723 f.Kr. til 1798 er det 2520 år, og disse årene er delt inn i to perioder på 1260 år, som representerer at hedenskapen trækker ned helligdommen og hæren i 1260 år, etterfulgt av at pavedømmet trækker ned helligdommen og hæren i 1260 år. Midten av Kristi uke var korset, og midten av uken (538) frembringer 1260 år med hedensk vitnesbyrd etterfulgt av 1260 år med hedensk vitnesbyrd fra hedenskapets pavelige disippel. Da Kristi nåderike ble gitt makt ved korset, var det et forbilde på 538, da antikrists rike ble gitt makt. Ved korset ble det bokstavelige Israel forbigått, og det åndelige Israel begynte. I 538 ble det bokstavelige hedenskap forbigått, og det åndelige hedenskap begynte.

Abrams profeti om fire hundre år er også fire hundre og tretti år. Det er den samme profetien, men fremstilt ved to paktsymboler. Disse to beslektede tidsprofetiene identifiserte Guds folks trelddom og utfrielse, som skulle oppfylles ved begynnelsen av det gamle Israels pakthistorie. Ved slutten av det gamle Israels pakthistorie finnes det én tidsprofeti som samstemmer med en annen i et dag-for-et-år-forhold, og som således identifiserer to tidsprofetier som fremhever utfrielse og trelddom.

Midt i den historien som utgjør begynnelsen og avslutningen på det gamle Israels historie, finner vi Daniel i Babylons fangenskap. Fra denne pakthistorien, som identifiserer trelddom og et løfte om utfrielse, fremsettes den profetien som knytter det gamle Israels pakthistorie sammen med det moderne Israels pakthistorie. I Daniels bok identifiseres to tidsprofetier. Moses' «ed» om «sju tider» i 3 Mosebok 26 identifiseres i Daniel 9/11, likeså spørsmålet i vers tretten i Daniel 8, som leder til svaret i vers fjorten, som identifiserer profetien om 2300 år. «Eden», som dersom den brytes, er «Moses' forbannelse» i Daniel 9:11, ble iverksatt i 677 f.Kr. mot det sørlige riket, og den ble avsluttet den 22. oktober 1844, slik også de 2300 årene gjorde. Begge 2520-spredningene er lokalisert i spørsmålet i vers tretten, og svaret i vers fjorten er de 2300.

Som med Moses, alfaen i det gamle Israels pakthistorie, og som med Kristus, omegaen i det gamle Israels pakthistorie, omfattet den begynnende alfahistorien til det moderne Israel to innbyrdes beslektede tidsprofetier. Den ene representerte trelddom og slaveri, og den andre utfrielse. Delingen av 430 år i to like perioder i alfahistorien til det gamle Israel foregrep den profetiske delingen som ble gjentatt i den uken Kristus stadfestet pakten, og den sammenhengende domsperioden for å bryte pakten, som var delt i to like perioder, fremsetter to vitner om at alfahistorien til det moderne Israel ville ha et lignende profetisk anker. De 2520 år og 2300 år som ender samtidig, utgjør det tredje vitnet om to innbyrdes beslektede tidsprofetier, som omfatter en profeti som er likt delt på midten.

Tre vitner ville få en sjel til å forvente at når Herren inngår pakt med de hundre og førtifire tusen i omegahistorien til det moderne Israel, da ville det være to beslektede profetier om profetisk tid, og en tilknyttet periode som er delt i to like deler; men slik kan det ikke være, for da Herren inngikk pakt med det moderne Israel, løftet Han sin hånd mot himmelen og forkynte at tiden ikke skulle være lenger.

Pakten med de hundre og førtifire tusen fremstilles ved to svingebrød av førstegrødens hveteoffer. Den profetiske strukturen med tre vitner, etterfulgt av et dobbelt vitnesbyrd som mangler den

profetiske tids særpreg, finnes i Abrams offer av en kvige (som ble delt likt), en geit (som ble delt likt) og en vær (som ble delt likt), etterfulgt av en turteldue og en due.

De første tre ofrene hadde alle tre år knyttet til sin symbolikk, noe som viser at de representerer tre offer som var i besittelse av profetisk tid. Ikke bare hadde de tre ofrene alle profetisk tid, men de hadde hver en profetisk tid som var likt delt i to perioder. Turtelduen og dueungen har ingen alder knyttet til seg; de behøvde ganske enkelt å være unge, for de representerer den siste generasjon av paktsfolket, som er fremstilt ved to fugler, eller to flokker.

De to hjordene representerer den store skare og de hundre og førtifire tusen, men de to fuglene har en sekundær betydning. Duen er ett av ofrene for helligdommen, og når man undersøker identifikasjonen av duen som offer, betyr det som oftest en slags due; mens duen i Abrams offer betegner en fugl som er så ung at den ikke har fjær, eller verre enn det, en fugl hvis fjær er blitt plukket av. På dette profetiske nivå representerer de to fuglene hveten og ugresset.

I de siste dager skal banneret løftes opp til himlene som en fugl, og det skal skje nettopp på den tid da to urene fugler skal løfte opp ondskapen og sette henne på hennes trone i Sinear.

Da gikk engelen som talte med meg, fram og sa til meg: Løft nå dine øyne og se hva dette er som går fram. Og jeg sa: Hva er det? Og han sa: Dette er en efa som går fram. Og han sa videre: Dette er deres skikkelse over hele jorden. Og se, et talent bly ble løftet opp; og dette er en kvinne som sitter midt i efaen.

Og han sa: Dette er ondskapen. Og han kastet den ned i efaens midte; og han kastet blyloddet over dens åpning.

Så løftet jeg mine øyne og så, og se, det kom fram to kvinner, og vinden var i deres vinger; for de hadde vinger som storkens vinger. Og de løftet efa-målet opp mellom jorden og himmelen. Da sa jeg til engelen som talte med meg: Hvor fører disse efa-målet? Og han sa til meg: For å bygge det et hus i landet Sinear; og det skal bli reist opp og satt der på sitt eget underlag. Sakarja 5:5–11.

Pavedømmet, fremstilt som «ondskap», eller av Paulus som «den lovløse», fikk sitt dødelige sår i 1798, da en talent bly ble lagt over kurven hun sitter i. Deretter skal spiritualismen og den frafalne protestantismen løfte henne opp og bygge henne et hus i Sinear, på samme tidspunkt som Gud har fullført byggingen av det huset som Han skal løfte opp som et banner. I Sakarja er det falske banneret ondskapens kvinne, og banneret er fremstilt som duer. Verden vil da stå overfor valget mellom Roma, som er buret for hver uren og hatefull fugl, eller duen, et symbol på Guds pakt med menneskeheten.

Og han ropte med veldig røst og sa: Falt, falt er Babylon den store, og hun er blitt et tilholdssted for djevler og et fengsel for hver uren ånd og et bur for hver uren og avskyelig fugl. Åpenbaringen 18:2.

Kristus uttalte i forbindelse med sin død og oppstandelse: «Riv ned dette tempel, og jeg vil reise det opp på tre dager.» Disse tre dagene representerer en profetisk periode da et tempel blir reist opp, slik tilfellet var med Moses, med Kristus og med millerittene. Kravet om at Abrams offer

skulle bestå av en tre år gammel kvige, geit og vær, representerer at det innenfor hver av de tre pakthistoriene vi nå betrakter, ville bli oppført et tempel. Det endelige pakttempelet til de hundre og førtifire tusen er banneret som skal løftes opp som en krone mot himmelen. Av denne grunn er kvigen, geiten og væren jordens dyr, og dette markerer dermed skillet fra fuglene som flyr under himmelen. Pakttempelet som blir oppført i de siste dager, er når Jerusalem blir løftet opp over alle haugene og fjellene.

Selv om jeg ennå ikke har identifisert hvert enkelt element i Abrams første av tre paktskritt, har hittil hvert element vi har betraktet, et motstykke i begynnelsen og avslutningen av det gamle, bokstavelige Israel, og i begynnelsen av det moderne Israel. Vi har påvist de tre trinnene til englene i Åpenbaringen fjorten i Abrams første paktskritt. Fraktalen av de tre englene som finnes i Abrams første paktskritt, vil bli enda tydeligere stadfestet når vi betrakter Abrams andre og tredje paktskritt.

Abrams «åtte» offergaver representerer ikke bare offergaver som skulle bli en del av Moses' hellighedsritualer, men de identifiserer og bekrefter også den profetiske tids rolle i fortellingen om Guds paktsfolk. De bekrefter Israels begynnelse og avslutning som Guds utvalgte folk, enten bokstavelig eller åndelig.

Paulus' 430 år er en profetisk periode som ikke logisk kan skilles fra Abrams 400 år. Når de legges over hverandre, frembringer de en trettiårsperiode, etterfulgt av fire hundre år. Det er her vi vil fortsette i den neste artikkelen.

«Profetiene som er nedtegnet i Det gamle testamente, er Herrens ord for de siste dager, og vil bli oppfylt like sikkert som vi har sett San Franciscos ødeleggelse.» Brev 154, 26. mai 1906.